

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 93/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoP 40/2015 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2016 faxom a 14. januára 2016 poštou doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoP 40/2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. januára 2016.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 P 67/2013-236 z 26. februára 2015 bol zamietnutý návrh sťažovateľa ako otca na zníženie výživného pre jeho maloleté dieťa, pričom zároveň bol upravený styk sťažovateľa s maloletým dieťaťom.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 9 CoP 40/2015-287 z 8. októbra 2015, ktorý sa stal právoplatným 10. novembra 2015, bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru.

K porušeniu označených práv došlo podľa sťažovateľa predovšetkým tým, že podľa jeho informácií na internetovej stránke krajského súdu, ale ani na jeho úradnej tabuli nebol podľa § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zverejnený čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu. Požiadavka na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 142 ods. 3 ústavy vychádza z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách a túto požiadavku možno považovať za splnenú iba vtedy, ak má verejnosť možnosť získať informácie o dátume a mieste vyhlásenia rozsudku tak, aby pri takomto zverejnení mohol byť prítomný ktokoľvek, kto má o to záujem, pričom vo vzťahu k účastníkovi konania sa musí vychádzať z prezumpcie takéhoto záujmu.

Okrem uvedeného sťažovateľ namieta, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nespĺňa požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto je tento rozsudok nepreskúmateľný. Krajský súd sa vôbec nevysporiadal s námietkami sťažovateľa uplatnenými tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní. Tým, že krajský súd riadne neodôvodnil rozsudok, odňal možnosť sťažovateľovi konať vo veci. V odôvodnení rozsudku absentuje právne posúdenie veci podľa ustanovení zákona o rodine, pretože je tu iba odkaz na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Napokon sťažovateľ vyjadruje názor, že využil všetky právne prostriedky, ktoré mu právne predpisy poskytli, pretože dovolanie proti rozsudku krajského súdu nie je vzhľadom na ustanovenie § 238 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku prípustné, keďže ide o vec upravenú zákonom o rodine, resp. nejde o žiadnu z výnimiek uvedených v tomto ustanovení.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoP/40/2015-287 zo dňa 8.10.2015 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoP/40/2015-287 zo dňa 8.10.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy tohto konania v sume 303,16 EUR, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] na účet advokáta JUDr. Jána Vajdu(...) do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Hoci možno súhlasiť so sťažovateľom, že vzhľadom na ustanovenie § 238 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine s výnimkou rozsudkov o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení, o ktoré prípady však v danej veci nejde, napriek tomu dovolanie je prípustné v zmysle už citovaného ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Toto ustanovenie umožňuje podať dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má vady

v tomto ustanovení definované, a to bez ohľadu na to, či ide z hmotno-právneho hľadiska o vec podľa zákona o rodine alebo podľa iného zákona.

Ako rozhodujúce sa javí, že podľa tvrdenia sťažovateľa nebol zákonným spôsobom informovaný o termíne vyhlásenia rozsudku krajského súdu. Okrem toho odôvodnenie rozsudku nespĺňa zákonné požiadavky, a preto je nepreskúmateľné, čím došlo k odňatiu práva sťažovateľa konať vo veci.

Obe tieto námietky sťažovateľa (ako to napokon aj on sám v súvislosti s druhou námietkou výslovne uvádza) treba považovať za námietky odňatia možnosti sťažovateľa ako účastníka konania konať pred súdom.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené sťažovateľ mohol podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie ako účinný prostriedok ochrany označených práv, čo však neurobil. To zakladá neprípustnosť sťažnosti. Treba tiež dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, keďže výslovne vychádzal z názoru, že dovolanie nie je vôbec prípustné.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2016